

עגלה ערופה פרק תשיעי סוטה

אזלא ונוולא. הולכים ודלים ומתנוולים. בעקבות הששית. בסוף הגלות, לפני צאת משיח. והיו ביוקר. שהכל עסקין זמטאות. *ואין תובחה. אין לך אדם שיכל להכיר, שפולס נכשלים זמטאות, וקפמורקין אומר לו: אפה פמוני. וברית הועד. של סכמים יהיו לבית זנות, שכל הסכמים ואין לו מיד פורה, ויהא חרז מאין איש, ובעלי זמיה מתגודדים שם. מפני שחזן לעיר היו צפי מדרשות שלום. ענין גמ' של מלח ושל גפרית. ענין עטרה: עושין מאנן של מלח שהיא ללול פאנן הדולת, וקורין שלימי"ה, ולזעין אותה פמין ימיין זגפריה, פשם עשושין פגלי זקנ וקספ, וקורין נאול"ה. חילית. ליסק"ה, פמין גומא הגדל זמנים. מבלא דחד פומא. וזו של עינבל אסד, שמתקשקשין זו לשייר צצית המטפאות. מנבדרא. פך קורין אותו זלשון לעו - טנבור. והוא עשוי דפנטויו עגולות פשין נפה, וקורין דפנטויו חוטין של זקול, ושטטשין על פיו עור פשהה לת, ומותם, והוא מתייבש שם מחלו. וכשפמין עליו זמקל דק הוא מוילא קול זלול. ויש אומנין שידעין להפוח עליו מפה חסר מפה פסדה, עד שגשמע פמין שיר. מוחלה בזבאל דחד פומא. וזו של עינבל עשושים צצית מטפאות. דומה לו זקול, ואחי למעבד ההוא דגזור עליה. קפזיא. פלי מתזיק ג' לויין. עיר של זהב. עטרה של זקנ ועיר של זקנ מנאיקת עליה. ביפה. פמו פוצע של זמר לזן שקורין פילטר"ה. והורית המוזהבות. טלית זבועה פני, וזו קבועין טפי זקנ עד שפעמידין אותה פמין פיפה. אבל עושה הוא פריידי. פמין פיפה של מעגלי עז פמו פאנו עושין, ומולין פה זניפין וקדילי זקנ פמו פאנו עושין. חכמת יוונית. לשון חכמה שמדברים זו פני פלטיין, ואין פאר העס מפדין זו. מלבי בית חשמונאי. פני חמים פהיו מתקוטטין על הפלובה, הורקנוס ופריקטוולוס. היה הורקנוס מבחוי. זר על ירושלים, והיא עמו חיל רומיים. משלשלים להם דיגרי כסף בקופה. מקרומת הלגפה לקמילים.

היה שם זקן אחד. מפניס. לעו להם. לאותן שפחזן. ענין צפרניו נודעושה. מסמנת המלה, שצערך על חילול שמו. ועל אותה שנה שנינו בו. שאוסה פנה חכריו המיילות את הירעים שפציות מדינת ירושלים, והורקן להיא אוקס פנה את העומר מנגות זריפס. תורה אור ופאר השנים מנות העומר להיא מן הקרוז לירושלים, פדקתיב (ויקרא כ): "פךמל (א) פקריבו" - פיהה הרע לט והפר מלא ממנו. וקשהה פך מרחוק מתייבש ומתמעה, ואין פר השכלת מלא מן הגרעין. לשון סורסי. קרוז הוא ללשון חרמי. ואומר פני פיה לשון גמרת ירושלמי, ואומות העולם קורין אותו לינ"ה שוריי"ה. או לשון יוני. פהיו קרוזין לזן יון, ולשון יון פיה מנה, ויהי לו לספר זו: מאי דלמדי - לא גרס, חלף ר"ש קרא מקרא זה על עמנו וזמר פליו לעולל את עיניו זככי יזמר מן הכל עוללה. מנוולת את (ז) עיני. לנפשי. על נפשי מפני קורוסי. מספר קומי. פקרו שלפניו, ומניס זלורית מנחוריו. מדרכי האמורי. פהן מניחין זלורית לשם ענדזה זרה. נגנו ספר תורה. פהיה פעל הלכות מפי שמועה הרבה, וקדורות פפיו פחילו פתוי זספר. פדמרי זסנדקרין (דף טז): הרבה פורה למדתי מרבותי, ולא עוד, חלף פלני פונה שלשת חלפים הלכות זנניעות קישורין, ושלש מאות זצדקת ענה. עצה ומחשבה. פהיה זהיר זקדשות, וזקי זלכות וזמטות הפאיקורסים ולזינו זרמיוס, פדמרי פפ"ק זלגינה (דף טז): פי נח נפשיה פמרו ליה רזנן: מאי פהיו עלן ממניס? אמר להן: אכזה עלה מפני זכרל - נסרסה סכמה של אומות העולם. ורועי תורה. עומק סקרא ולסמוך טעמי פורה פצעל פה על מדקשי המקראות ופאסימ הפמרים ולשונות הפמפנים זמקרא. רבי אלעזר זן עזריה. פשייר הוא פדמרי (עמ' דף נד): פליסר חלפי פגלי פנה מעשר מעדריה פל פשא. דאיבא אנא. פלני ענוון.

וגי ע"י ומנוולה וכו' ככ"ט שלפניו סנהדרין ז'. ס"ה והיוקר יעוות עני' סנהדרין ז'. ובכ"ט ע"י (ס)

זכ"ע הגרסה גדולה

גו א ב מו"י פ"ה מהל' תענית הלכה עו סמג עשין מד"ס ג טו"ע ר"ח סימן תקס סעף ד: גו ג מו"י פ"ה מהל' נ"מ הלכה ט סמג עשין סו טו"ע ח"מ סי' תט סעף ב: גו ד מו"י פ"ה מהל' ע"י הלכה ח סמג לאון נ טו"ע יו"ד סי' קעח סעף א: גו ה מו"י טס הלכה ג טו"ע טס סעף ב:

כ"ט מ"ז

הגהות הב"ח
(א) גמ' ענין זכריו כחומת מדעשה ח"י ד' מאות פרסה על ד' מאות פרסה אוחה שעה כ"ל וכו' כ"ט: (ב) שם התירו לו לספר קומי: (ג) רש"י ד"ה ועל אוחה וכו' לירושלים כדכתיב כרמל תקריב נ"ב עיין במנחות דף ס"ה: (ד) ר"ה עוללה מנוולת את עיני לנפשי.

גליון הש"ס
גמ' ח"ל רב נחמן נתנא לא תימני. עיין מגילה דף כח ע"ב רש"י ד"ה רנב"י:

ומי' תוס' ע"י לב. ד"ה חבל

תוס' פט"ו

ל"ב

אזלא וירדדה, ואין שואר ואין מבקש, עד מי יש להשען - עד אבינו שבשמים. בעקבות משיחא הוצפא יסגא, *ויוקר יאמיר, הגפן תתן פריה, והיו ביוקר, ומלכות התהפך למינות, ואין תוכחת. בית וועד יהיה לזנות, והגדיל יחרב, והגבולן ישום, ואנשי הגבול יסוכבו מעיר לעיר ולא יחוננו, ותכמות סופרים תפחה, ויראי חטא ימאסו, והאמת תהא נעדרת. *ערים פני זקנים ילבינו, *זקנים יעמדו מפני קטנים, זן מנוור אב, בת קמה באמה, פצה בחמותה, אויבי איש אנשי ביתו, פני הדור כפני הפלבי, הזן אינו מתבייש מאביו, ועל מה יש לנו להשען - עד אבינו שבשמים. (גמ') אמר רב: לא שנו אלא שר מרח וגפרית, אבל שר הדם ושר וורד - מותר. ושמואר אומר: אף שר הדם ושר וורד אסור, שר קנים ושר חילת מותר. ולוי אמר: אף שר קנים ושר חילת אסור. וכן תני ר' במתניתיה: אף שר קנים ושר חילת אסור. *ועל האירוסים. s. מאי אירוס? א"ר אלעזר: טבלא דחד פומא. רבה בר רב הונא עבד ליה זלריה טנבורא. אתא אבוי תבריה, אמר ליה: מיחרף בטבלא דחד פומא. זיל עביד ליה אפומא דחצבא, או אפומא דקפזיא. s. "בפולמוס שר טיטוס גזרו על עטרות בלות" וכו'. s. מאי עטרות בלות? אמר רב בר חנה אמר ר' יוחנן: עיר שר זהב. תניא גמי הכי: באיזהו עטרות בלות - עיר שר זהב. אבל עושה אותה כיפה שר מיצת. תנא: אף על חופת חתנים גזרו. מאי חופת חתנים? והורית המוזהבות. תניא גמי הכי: *אלו הן חופת חתנים - והורית המוזהבות, אבל עושה בפירות ותולח בה פל מה שירצה. s. "ושפא ילמד את בנו יוונית. s. *ת"ר: בשצרו מלכי בית חשמונאי זה על זה היה הורקנוס מבחוי ואריסטובלוס מבפנים. בכל יום ויום היו משלשלין דיגרים בקופה ומעלין להן תמידים. היה שם זקן אחד שהיה מכיר בחכמת יוונית. לעו להם בחכמת

תוס' פט"ו ע"י

כ"ק פב: מנחות סד:

ז"ל רבי יוסין

כ"ק פה. וגיטין נח. ע"ש ז"ע ופ"י גריסות רש"י מיהאן ח"כה ג

משלי ז'

יש נוסחאות כתוב במשנה מאמר זה (אכן התי"ט האריך להוכיח דליתא במשנה אלא בכרייתא בע"ז דף כ:)

*רבי פנחס בן יאיר אומר (ס"א זהירות מביא לידי זריזות) וזריזות מביא לידי נקיות ונקיות מביאה לידי פרישות ופרישות מביאה לידי קדושה וקדושה מביאה לידי ענוה וענוה מביאה לידי יראת חטא ויראת חטא מביאה לידי רוח הקודש ורוח הקודש מביאה לידי תחיית המתים ותחיית המתים בא ע"י אליהו הנביא ז"ל במהרה בימינו יבא ויגאלנו כיר"ה s.

הדרן עלך עגלה ערופה וסליקא לה מסכת סוטה

יש נוסחאות כתוב במשנה מאמר זה (אכן התי"ט האריך להוכיח דליתא במשנה אלא בכרייתא בע"ז דף כ:)

ועמ"ש כס"ד על גליון ע"י כ: עיקר הנוסחא ועיין עוד בירושלמי שקלים פרק ג דף ו עמוד א' דל"ט נכלל בסו' מקרא ואז תבין יסוד מאמר הלכה